

Parodicky nasměrovaná moralita Arnošta Goldflama se hraje u „Bezručů“

Lásky den vtipnou nadsázkou

JIŘÍ GORDON

OSTRAVA. Parodicky nasměrovaná moralita známého brněnského dramatika, režiséra Arnošta Goldflama plně vychází z poetiky, kterou při svých častých hostováních, s úspěchem uplatňuje.

Dokáže totiž divákovi zprostředkovat pohled na složité a často komplikovanou protichůdnosti obdařené problémy života každého z nás ve velmi rafinovaném mimikry přímočarosti, až odzbrojující navitou obdařením a bezděčným humorem oplývající. V tomto „napínavém příběhu lidí, kteří chybovali, ale včas se vzpamatovali“, kterému dal název „LÁSKY DEN“, v groteskní nadsázce názorně demonstruje plynulost a nesmyslnost fabulačních postupů brakové literatury i televizních a filmových „trháků“ a nechává na divákově, aby – bez pedagogicky nabádavě vztýčeného ukazováku – k výslednému hodnotícímu resumé o tomto masově konzumovaném fenoménu dospěl sám, za vydatné pomoci katarzní působících výbuchů smíchu.

Autor věděl, co dělá, když ostravskému Divadlu Petra Bezruče doporučil svěřit pohostinské nastudování své hry mladému režisérovi Blažej Ingroví. Ten totiž nejen s

Na snímku z inscenace „Lásky den“ v DPB jsou Jan Mazák (jako Ctibor Melša) a Tamara Homolová (v roli Markéty Nové).
Foto: Tomáš Čvančara

velkým – porozuměním pro dramatickou výstavbu kusu vede účinkující k náležitě oproštěnému a racionálně korigovanému hereckému výrazu, bez laciných manýr a zjednodušující podbídivosti, ale dokáže ještě, v duchu Goldflamova záměru, vtisknout představení další psychologicky motivovanou dimenzi lehké existenciálního zabarvení. Zkarikované jednání Ctibora Melši, tajného agenta ve výslužbě (Jan Mazák), Markéty Nové, mladé poštovní doručovatelky (Tamara Homolová) a svérázné sousedky Paní Riesengebauerové (Miluše Hradská) tak dostává při

svém humorném vyznění též lidsky obecnější rozměr dobovými specifickými a determinací okolností formovaného údělu. Vyzádalo si to i přesné odměřenou dávkou civilní bezprostřednosti obdařené herecké stylizace.

• Režisér vede účinkující k optimálnímu hereckému výrazu •

Tento požadavek při ztvárnění svých rolí s velkou důvkou atraktivitu naplňují zejména hlavní představitelé. A to je skutečnost, která v případě studentky – začínající profesionální herečky Tamary

Homolové, nese nepřehlédnutelný moment nadějně perspektivnosti.

Více než příznivého přijetí ze strany mladých diváků se této inscenaci (scénický styl vypravené Janem Štěpánkem j. h. – kostýmy navrhl David Jařab j. h.) – dostává i zdařilým hereckým příspěvím Kateřiny Krejčí, Aleny Sasinové-Polarczyk a Marcely Čapkové v menších, bizarně extravagantních rolích. Jestliže tedy bezručáčtí inscenátoři usilovali o „balancování na ostří komedie a psychologického dramatu“, pak se jim to podařilo realizovat způsobem navýsost sympatickým.